

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 14.3.2018
COM(2018) 134 final

2018/0060 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește acoperirea minimă
a pierderilor pentru expunerile neperformante**

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2018) 73 final} - {SWD(2018) 74 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Prezenta propunere este o parte importantă a eforturilor de consolidare a uniunii economice și monetare a Europei (UEM). Un sistem financiar mai integrat va spori reziliența uniunii economice și monetare la șocuri negative prin facilitarea partajării riscurilor cu sectorul privat la nivel transfrontalier, reducând, în același timp, nevoia de partajare a riscurilor cu sectorul public. Pentru realizarea acestor obiective, UE trebuie acum să finalizeze uniunea bancară și să instituie toate elementele constitutive ale unei uniuni a piețelor de capital (UPC). Comunicarea Comisiei din 11 octombrie 2017¹ stabilește calea de urmat pentru finalizarea uniunii bancare prin promovarea în paralel a reducerii riscurilor și a partajării riscurilor, ca parte a foii de parcurs pentru consolidarea UEM, prezentată de Comisie la 6 decembrie 2017².

Abordarea stocurilor mari de credite neperformante și de expuneri neperformante³, precum și a posibilei acumulări a acestora în viitor reprezintă o parte importantă a eforturilor Uniunii de a reduce și mai mult riscurile în sectorul bancar și de a le permite băncilor să se concentreze pe acordarea de credite întreprinderilor și cetățenilor. Discuțiile în curs din cadrul Consiliului confirmă că este esențial să se realizeze progrese suplimentare în ceea ce privește abordarea creditelor neperformante în vederea finalizării uniunii bancare, care constituie o prioritate absolută a Agendei liderilor.

Stocurile mari de credite neperformante pot afecta performanțele băncilor prin două modalități principale. În primul rând, creditele neperformante generează mai puține venituri pentru o bancă decât creditele performante și, prin urmare, reduc rentabilitatea băncii și pot cauza pierderi care reduc capitalul acesteia. În cele mai grave cazuri, aceste efecte pot periclita viabilitatea băncii și pot avea implicații pentru stabilitatea financiară. În al doilea rând, creditele neperformante blochează cantități semnificative de resurse ale băncilor, atât umane, cât și financiare. Acest lucru reduce capacitatea băncilor de a acorda împrumuturi, inclusiv împrumuturi pentru întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri).

Oferta redusă de credite afectează mai ales IMM-urile, deoarece acestea se bazează pe împrumuturile bancare într-o măsură mult mai mare decât întreprinderile mai mari, ceea ce afectează creșterea economică și crearea de locuri de muncă. Împrumuturile bancare sunt adesea mult prea costisitoare, iar volumul împrumuturilor bancare acordate IMM-uri a fost

¹ Comunicarea către Parlamentul European, Consiliu, Banca Centrală Europeană, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor privind finalizarea uniunii bancare, COM(2017) 592 final, 11.10.2017.

² Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliul European, Consiliu și Banca Centrală Europeană - Noi pași către finalizarea uniunii economice și monetare a Europei: Foaie de parcurs, COM(2017) 821 final, 6.12.2017.

³ Expunerile neperformante includ creditele neperformante, titlurile de datorie neperformante și elementele extrabilanțiere neperformante. Creditele neperformante reprezintă cea mai mare parte din expunerile neperformante, acest termen fiind utilizat în mod obișnuit ca *pars pro toto*. Creditele neperformante desemnează împrumuturi în cazul cărora debitorul se confruntă cu dificultăți în efectuarea plăților programate pentru a acoperi rambursările dobânzilor sau ale capitalului. Atunci când plățile sunt restante cu peste 90 de zile sau când se estimează că este puțin probabil ca împrumutul să fie rambursat de către debitor, împrumutul este clasificat drept credit neperformant.

grav afectat de criza financiară din 2008. Acest lucru împiedică dezvoltarea și creșterea IMM-urilor.

Piețele secundare bine-dezvoltate pentru creditele neperformante reprezintă, de asemenea, una dintre pietrele de temelie ale unei uniuni a piețelor de capital funcționale⁴. Unul dintre obiectivele principale care stau la baza priorității acordate de Comisie instituirii uniunii piețelor de capital este de a oferi noi surse de finanțare, în special pentru întreprinderi, pentru IMM-uri și pentru societățile inovatoare cu o rată mare de creștere din UE. Deși proiectul privind uniunea piețelor de capital este axat pe facilitarea accesului la finanțarea nebancară și pe diversificarea acestui tip de finanțare pentru întreprinderile din UE, acesta recunoaște, de asemenea, rolul important al băncilor în finanțarea economiei UE. Prin urmare, una dintre direcțiile de acțiune ale uniunii piețelor de capital vizează îmbunătățirea capacității băncilor de a acorda credite întreprinderilor, inclusiv prin consolidarea capacității acestora de a recupera valoarea garanțiilor reale furnizate pentru garantarea împrumuturilor.

Trebuie aplicată o abordare cuprinzătoare în ceea ce privește nivelurile ridicate ale creditelor neperformante. Deși responsabilitatea principală pentru abordarea problemelor legate de nivelurile ridicate ale creditelor neperformante revine în continuare băncilor și statelor membre⁵, reducerea stocurilor actuale de credite neperformante, precum și prevenirea acumulării excesive a creditelor neperformante în viitor au, de asemenea, o dimensiune europeană clară, având în vedere interconectarea sistemului bancar din UE și, mai ales, din zona euro. În special, ar putea exista efecte de propagare importante de la statele membre cu niveluri ridicate ale creditelor neperformante către economia UE în ansamblu, care să afecteze atât stabilitatea financiară, cât și creșterea economică.

Necesitatea adoptării unor măsuri decisive și cuprinzătoare a fost recunoscută în „Planul de acțiune pentru abordarea creditelor neperformante în Europa”, aprobat de Consiliul ECOFIN la 11 iulie 2017. Planul de acțiune stabilește o abordare globală, care se axează pe un ansamblu de măsuri de politică complementare în patru domenii: (i) supravegherea și reglementarea băncilor, (ii) reforma cadrelor de restructurare, insolvență și recuperare a datoriilor, (iii) dezvoltarea piețelor secundare pentru activele neperformante și (iv) sprijinirea restructurării sistemului bancar. În aceste domenii urmează să fie luate măsuri la nivel național și, dacă este cazul, la nivelul Uniunii. Unele măsuri vor avea un impact mai puternic asupra evaluării de către bănci a riscurilor la acordarea împrumuturilor, în timp ce altele vor stimula recunoașterea rapidă și o mai bună gestionare a creditelor neperformante, iar măsurile suplimentare vor duce la creșterea valorii de piață a creditelor neperformante. Aceste măsuri se consolidează reciproc și nu ar fi destul de eficiente dacă ar fi puse în aplicare separat.

Prezenta propunere, alături de alte măsuri prezentate de Comisie, precum și măsurile luate de mecanismul unic de supraveghere (MUS) și de Autoritatea Bancară Europeană (ABE) reprezintă elemente esențiale ale acestor eforturi. Prin combinarea mai multor măsuri complementare, Comisia facilitează crearea mediului adecvat care să le permită băncilor să se ocupe de creditele neperformante din bilanțurile lor și să reducă riscul acumulării de credite neperformante în viitor.

⁴ Comunicarea Comisiei Europene către Parlamentul European, Consiliul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor: Finalizarea uniunii piețelor de capital până în 2019 - este timpul să accelerăm ritmul, COM(2018) 114.

⁵ Comisia a adus în mod consecvent această chestiune în atenția statelor membre în cauză, în contextul semestrului european.

Băncile vor fi obligate să pună deoparte resurse suficiente atunci când noi credite devin neperformante, ceea ce va crea stimulentele adecvate pentru abordarea creditelor neperformante într-un stadiu incipient și pentru evitarea unei acumulări prea mari de credite neperformante.

În cazul în care creditele devin neperformante, mecanismele de executare mai eficiente aplicate împrumuturilor garantate vor permite băncilor să abordeze creditele neperformante, sub rezerva unor garanții adecvate pentru debitori.

Dacă stocurile de credite neperformante devin totuși prea mari - așa cum este cazul în momentul de față pentru unele bănci și unele state membre - băncile vor fi în măsură să le vândă altor operatori într-un mod eficient, competitiv și transparent pe piețe secundare. Autoritățile de supraveghere vor oferi băncilor orientări în acest sens, pe baza competențelor specifice pentru sectorul bancar - așa-numitele competențe prevăzute de pilonul 2 - de care dispun în temeiul Directivei privind cerințele de capital (CRD)⁶. În situațiile în care creditele neperformante au devenit o problemă gravă și generalizată, statele membre pot înființa societăți naționale de administrare a investițiilor sau pot lua alte măsuri în cadrul normelor existente privind ajutoarele de stat și rezoluția băncilor.

Prezenta propunere prevede un mecanism de protecție prudential statutar care să prevină orice acumulări viitoare excesive de credite neperformante pentru care nu există o acoperire suficientă a pierderilor în bilanțurile băncilor. Această măsură este complementară cu o serie de alte măsuri prezentate astăzi și descrise în Comunicarea Comisiei „Al doilea raport privind progresele înregistrate cu privire la reducerea creditelor neperformante în Europa”⁷. Pentru a ajuta băncile să gestioneze mai bine creditele neperformante, Comisia prezintă, de asemenea, o propunere separată care (i) sporește protecția creditorilor garantați, punându-le la dispoziție metode mai eficiente de a-și recupera, pe cale extrajudiciară, banii din împrumuturile garantate acordate debitorilor care sunt societăți comerciale și (ii) elimină obstacolele nejustificate din calea furnizării de servicii de credit de către terți și a transferului de credite, în vederea dezvoltării în continuare a piețelor secundare pentru creditele neperformante. Statele membre vor beneficia, de asemenea, de orientări cu privire la modul în care pot înființa, dacă este cazul, societăți naționale de administrare a investițiilor (S.A.I) cu respectarea deplină a normelor UE în domeniul bancar și al ajutoarelor de stat. Modelul pentru S.A.I oferă recomandări practice pentru crearea și înființarea S.A.I la nivel național, pe baza celor mai bune practici desprinse din experiențele anterioare ale statelor membre⁸.

Aceste inițiative se consolidează reciproc. Mecanismul de protecție prudential statutar asigură existența unei acoperiri suficiente a pierderilor din credite aferente viitoarelor credite neperformante, ceea ce va facilita rezoluția sau vânzarea acestora. Modelul pentru S.A.I. oferă statelor membre care doresc acest lucru sprijin pentru restructurarea băncilor lor prin înființarea unor societăți de administrare a investițiilor care să se ocupe de creditele neperformante. Aceste efecte sunt completate de promovarea dezvoltării în continuare a piețelor secundare pentru creditele neperformante, întrucât acestea ar spori concurența din perspectiva cererii de credite neperformante și ar conduce la creșterea valorii de piață a

⁶ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013, JO L 176, p. 338.

⁷ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu și Banca Centrală Europeană - Al doilea raport privind progresele înregistrate cu privire la reducerea creditelor neperformante în Europa, a se introduce numărul COM de îndată ce vor fi disponibil.

⁸ A se introduce numărul SWD de îndată ce vor fi disponibil.

acestora. Mai mult decât atât, executarea accelerată a garanțiilor reale, ca mecanism rapid de recuperare a valorii garanțiilor, reduce costurile aferente rezoluției creditelor neperformante.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică**

În conformitate cu cadrul contabil aplicabil, trebuie constituite provizioane pentru creditele neperformante. Noul Standard Internațional de Raportare Financiară (IFRS) 9, care se aplică în UE de la 1 ianuarie 2018, ar trebui să contribuie la soluționarea problemei provizioanelor întârziate și insuficiente, deoarece funcționează pe baza „pierderii așteptate”. Cu toate acestea, noul standard nu introduce decât modificări limitate în ceea ce privește activele financiare care au devenit neperformante. În plus, standardele de contabilitate, inclusiv IFRS 9, stabilesc principii și abordări generale pentru determinarea provizioanelor pentru pierderile din credit, și nu norme detaliate. Deși sunt disponibile orientări privind aplicarea standardelor de contabilitate, acestea lasă, în general, o marjă de apreciere în ceea ce privește determinarea pierderilor din credit așteptate aferente expunerilor performante și neperformante, printre altele în ceea ce privește fluxurile de trezorerie viitoare estimate care rezultă din garanțiile reale sau personale și, prin urmare, în ceea ce privește determinarea nivelurilor provizioanelor.

În temeiul pilonului 2 al cadrului prudențial stabilit în CRD, autoritățile competente (și anume, autoritățile de supraveghere) pot influența politica aplicată de o instituție în ceea ce privește provizionarea și pot impune, de la caz la caz, ajustări specifice ale calculelor pentru fondurile proprii⁹. Măsurile din pilonul 2 sunt aplicate la latitudinea autorității competente și de la caz la caz, ca urmare a unei evaluări din care reiese că politica de provizionare a instituției este inadecvată sau insuficient de prudentă dintr-o perspectivă prudențială.

În concluzie, pierderile provenite din expunerile de credit (inclusiv din creditele neperformante) sunt supuse atât normelor contabile, cât și reglementării prudențiale. Cu toate acestea, nici cadrul contabil și nici cadrul prudențial nu prevăd în momentul de față un tratament minim comun care ar împiedica în mod eficient acumularea de credite neperformante insuficient acoperite.

În planul său de acțiune, Consiliul a invitat Comisia „să aibă în vedere mecanisme de sprijin prudențiale care să abordeze eventuala constituire insuficientă de provizioane care s-ar aplica creditelor nou acordate; aceste mecanisme de sprijin legale ar putea să ia forma unor deduceri prudențiale obligatorii din fondurile proprii ale creditelor neperformante, ca urmare a unei evaluări a celor mai adecvate calibrări, în conformitate cu practica internațională.”

Expunerile neperformante pentru care nu s-au constituit provizioane suficiente sunt mai susceptibile de a rămâne în bilanțul băncilor atunci când acestea încearcă să evite sau să întârzie recunoașterea pierderii (abordarea „așteptării pasive”). Provizionarea insuficientă și amânarea recunoașterii pierderilor reprezintă obstacole majore în calea restructurării datoriei și a vânzării activelor, întrucât s-ar putea ca băncile să amâne restructurarea sau măsurile de reducere a gradului de îndatorare pentru a evita recunoașterea pierderii. S-a constatat că recunoașterea cu întârziere a pierderilor contribuie la reducerea creditării, deoarece aceste întârzieri sporesc și mai mult presiunea asupra băncilor de a majora provizioanele în situații de criză (și anume atunci când pierderile se concretizează, iar strictețea cerințelor în materie de fonduri proprii reglementate crește la maximum).

⁹ Comisia a clarificat sfera de aplicare a acestei competențe în raportul său de revizuire a funcționării mecanismului unic de supraveghere (MUS), COM(2017) 591 final.

Ca răspuns la solicitarea Consiliului ECOFIN, Comisia a realizat o consultare cu obiective precise și o evaluare a impactului, în urma căreia a reieșit că introducerea unui tratament prudential minim care să acționeze ca un mecanism de protecție statutar pentru expunerile nou-inițiate care devin ulterior neperformante este adecvat pentru a preveni acumularea expunerilor neperformante în viitor. Modificările propuse ale Regulamentului privind cerințele de capital (CRR)¹⁰, care este direct aplicabil tuturor instituțiilor din UE, au instituit un cadru pentru un mecanism de protecție prudential aplicabil expunerilor nou-inițiate care devin neperformante, sub forma unor deduceri prudenciale limitate în timp din fondurile proprii. Acest mecanism de protecție vizează:

- reducerea riscurilor la adresa stabilității financiare care decurg din nivelurile ridicate ale expunerilor neperformante insuficient acoperite, prin evitarea acumulării sau a creșterii expunerilor neperformante cu posibile efecte de propagare în condiții de criză a pieței și
- asigurarea faptului că instituțiile prevăd o acoperire suficientă a pierderilor pentru expunerile neperformante, protejându-și astfel rentabilitatea, capitalul și costurile de finanțare în perioade de criză. La rândul său, acest lucru ar garanta disponibilitatea finanțărilor stabile și mai puțin prociclice pentru gospodării și întreprinderi.

Mecanismul de protecție ar completa (i) aplicarea standardelor de contabilitate în ceea ce privește provizionarea pierderilor din credite pentru expunerile neperformante și (ii) utilizarea competențelor existente de supraveghere prevăzute de pilonul 2 în urma unei evaluări de la caz la caz realizată de autoritatea competentă.

Prin urmare, instituțiile vor trebui să continue să recunoască provizioanele în conformitate cu evaluarea pe care o realizează și cu standardele contabile aplicabile. Provizioanele respective, inclusiv eventualele majorări impuse de IFRS 9, vor fi luate pe deplin în considerare în scopul mecanismului de protecție prudential. În cazul în care quantumul obținut prin adunarea provizioanelor și a altor ajustări nu este suficient pentru a acoperi pierderile din expunerile neperformante până la niveluri minime comune, s-ar aplica mecanismul de protecție prudential care ar impune deducerea diferenței din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază (CET1). În cazul în care constată, în urma unei evaluări de la caz la caz, că, în ciuda aplicării mecanismului de protecție prudential pentru expunerile neperformante în temeiul prezentului regulament, expunerile neperformante ale unei instituții nu sunt acoperite suficient, autoritățile competente pot face uz de competențele lor de supraveghere prevăzute de pilonul 2.

În vederea asigurării coerenței cu cadrul prudential, tratamentul propus în cadrul pilonului 1 se bazează pe definițiile și conceptele care sunt deja utilizate în cadrul raportării în scopuri de supraveghere. Conceptul de expuneri neperformante introdus prin prezenta modificare, precum și criteriile referitoare la restructurarea datorată dificultăților financiare sunt conforme cu cele prevăzute în Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014 al Comisiei¹¹, care este deja aplicat în mod obișnuit în cadrul raportării în scopuri de supraveghere.

¹⁰ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudenciale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

¹¹ Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014 al Comisiei din 16 aprilie 2014 de stabilire a unor standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la raportarea în scopuri de supraveghere a instituțiilor în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 191, 28.6.2014, p. 1).

Sunt propuse, de asemenea, modificări ale dispozițiilor relevante ale CRR, atunci când acest lucru este necesar din motive de coerență.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

După mai bine de patru ani de la aprobarea de către șefii de stat sau de guvern a creării unei uniuni bancare, au fost instituiți doi dintre pilonii acesteia - supravegherea unică și rezoluția unică - care se bazează pe fundația solidă a unui cadru unic de reglementare pentru toate instituțiile din UE. Deși s-au înregistrat progrese semnificative, sunt necesare măsuri suplimentare pentru finalizarea uniunii bancare, inclusiv crearea unui sistem unic de garantare a depozitelor, astfel cum a fost prezentat în comunicarea din octombrie 2017 și în foaia de parcurs din decembrie 2017.

Pe lângă pachetul cuprinzător de reforme propus de Comisie în noiembrie 2016 („pachetul privind reforma bancară”), mecanismul de protecție prudential propus se numără printre măsurile de reducere a riscului necesare pentru a se consolida reziliența sectorului bancar, în paralel cu introducerea treptată a sistemului european de asigurare a depozitelor (EDIS). În același timp, scopul acestor măsuri este de a asigura în continuare un cadru unic de reglementare pentru toate instituțiile din UE, atât în cadrul uniunii bancare, cât și în afara acesteia. Obiectivele generale ale prezentei inițiative, astfel cum sunt descrise mai sus, sunt pe deplin compatibile și coerente cu obiectivele fundamentale ale UE reprezentate de promovarea stabilității financiare, reducerea probabilității și a amplitudinii sprijinului din partea contribuabililor în cazul rezoluției unei instituții și contribuția la finanțarea armonioasă și durabilă a activității economice, care favorizează un nivel înalt de competitivitate și protecție a consumatorilor.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temei juridic**

Temeiul juridic pentru modificările propuse este același ca și cel folosit pentru actul legislativ care se modifică, și anume articolul 114 din TFUE.

- **Subsidiaritate (în cazul competențelor neexclusive)**

Actualul cadru prudential al UE nu prevede un tratament prudential armonizat în ceea ce privește expunerile neperformante. Prin urmare, pot exista diferențe între băncile din diferite jurisdicții în ceea ce privește acoperirea efectivă a pierderilor din expunerile neperformante, chiar dacă riscul subiacent este același. Acest lucru poate limita comparabilitatea ratelor de capital între țări și poate submina fiabilitatea acestora. Băncile care au același profil de risc și aceeași monedă ar fi supuse unor condiții de finanțare diferite în funcție de locul în care se află în Uniune. Acest lucru creează și mai multă fragmentare financiară, afectând unul dintre cele mai importante beneficii ale pieței interne, și anume diversificarea și partajarea riscurilor economice la nivel transfrontalier.

Cu toate acestea, statele membre nu au decât posibilități limitate de a introduce cerințe general aplicabile și obligatorii din punct de vedere juridic în ceea ce privește provizionarea. Specificarea IFRS-urilor, de exemplu, este responsabilitatea Consiliului pentru Standarde Internaționale de Contabilitate (IASB). În ceea ce privește tratamentul prudential, cerințele minime direct aplicabile instituțiilor (inclusiv pentru expunerile neperformante, cum ar fi deducerile din fondurile proprii) fac obiectul unui nivel maxim de armonizare pe întreaga piață internă.

Autoritățile competente responsabile cu supravegherea instituțiilor din UE au competența de a influența politica de provizionare a instituțiilor și de a solicita anumite ajustări ale calculelor pentru fondurile proprii, acționând de la caz la caz în temeiul pilonului 2 al cadrului, ținând seama de situația specifică a instituției. Cu toate acestea, autoritățile competente nu pot impune un tratament (minim) armonizat pentru toate statele membre și toate instituțiile și nici nu pot aborda în mod eficace și sistematic la nivelul UE eventualele cazuri de provizionare insuficientă a expunerilor neperformante.

Obiectivul măsurilor propuse este de a completa legislația UE existentă. Acest obiectiv poate fi cel mai bine realizat la nivelul UE, și nu prin diverse măsuri naționale sau de supraveghere. Acțiunea legislativă la nivelul UE va avea drept rezultat un tratament armonizat prin care toate instituțiile cu sediul în UE vor avea obligația de a asigura un nivel minim prudentțial comun de acoperire a pierderilor din expunerile nou-inițiate care devin neperformante. Un astfel de mecanism de protecție prudentțial ar împiedica în mod automat, în întreaga Uniune, acumularea de noi expuneri neperformante fără o acoperire suficientă a pierderilor din împrumuturi și ar consolida în modul acesta soliditatea financiară și capacitatea băncilor de a acorda împrumuturi. Acțiunea la nivelul UE va reduce posibilele efecte de propagare în Uniune. Aceasta va contribui, de asemenea, la consolidarea măsurilor de reducere a riscurilor și la asigurarea unor condiții competitive egale în cadrul pieței interne, prin crearea unor condiții egale pentru toate băncile în ceea ce privește tratamentul prudentțial aplicabil expunerilor neperformante, prin reducerea diferențelor inutile dintre practicile băncilor, prin creșterea comparabilității, prin facilitarea disciplinei de piață și prin promovarea încrederii pieței.

- **Proportionalitate**

Proportionalitatea a făcut parte integrantă din evaluarea impactului care însoțește propunerea. S-a realizat nu numai o evaluare individuală a tuturor opțiunilor propuse în raport cu obiectivul proporționalității, ci a fost analizată și lipsa de proporționalitate a normelor existente cu scopul de a se reduce la minimum costurile administrative și de conformitate și de a se asigura, totodată, aplicarea unui tratament comun în întreaga Uniune.

Propunerea stabilește un tratament armonizat al expunerilor neperformante în scopuri prudentțiale, astfel încât să se asigure că toate instituțiile din UE aplică un nivel minim de acoperire a riscurilor care decurg din expunerile neperformante. Cerințele minime de acoperire aplicabile țin seama de perioada de timp în care o expunere a fost clasificată drept neperformantă și fac distincția între expunerile neperformante negarantate și cele garantate, precum și între expunerile neperformante pentru care întârzierea la plată a debitorului depășește 90 de zile și celelalte expuneri neperformante. Prin urmare, tratamentul propus este proporțional cu diferitele caracteristici de risc pe care le pot avea expunerile neperformante și asigură, totodată, o abordare relativ simplă, care să poată fi ușor de aplicat în toate cazurile. Modificarea normelor existente ale UE privind cerințele de fonduri proprii reprezintă modul cel mai proporțional de a asigura condiții competitive egale, de a reduce complexitatea în materie de reglementare și de a evita costurile de conformare nejustificate (în special pentru activitățile transfrontaliere), de a promova și mai mult integrarea pe piața UE și de a contribui la eliminarea posibilităților de arbitraj de reglementare.

- **Alegerea instrumentului**

Se propune ca măsurile să fie puse în aplicare prin modificarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013, deoarece acestea se referă la dispoziții deja existente ale regulamentului menționat sau dezvoltă astfel de dispoziții, în special în ceea ce privește calcularea fondurilor proprii.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR EX POST, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

- **Consultări cu părțile interesate**

În noiembrie 2017 Comisia a organizat o consultare cu obiective precise pentru a evalua dacă era oportun să se introducă un mecanism de protecție prudențial care să abordeze provizionarea insuficientă a expunerilor neperformante.

Obiectivul consultării a fost de a colecta punctele de vedere ale părților interesate din sectoarele privat și public cu privire la fezabilitatea introducerii unui mecanism de protecție prudențial, la caracteristicile posibile ale acestuia și la eventualele sale consecințe neprevăzute. Întrebările au acoperit toate cele trei opțiuni de politică analizate în evaluarea impactului care a fost elaborată în urma consultării.

Consultarea a fost deschisă tuturor părților interesate. Majoritatea răspunsurilor au provenit de la bănci sau de la asociații bancare și doar câteva au provenit de la autoritățile de supraveghere. S-au primit în total 38 de răspunsuri: 29 de la părți interesate din sectorul privat (inclusiv o persoană fizică) și 9 de la părți interesate din sectorul public. Majoritatea răspunsurilor au fost de la respondenți din statele membre în care se înregistrează cele mai ridicate rate ale expunerilor neperformante.

În ceea ce privește caracteristicile mecanismului de protecție prudențial, majoritatea părților interesate s-au exprimat în favoarea unei traiectorii progresive de deducere, întrucât aceasta ar permite o mai bună recunoaștere a recuperărilor anticipate ale împrumuturilor. Aceasta este opțiunea aleasă în propunere. Unii respondenți au pledat pentru o distincție între expunerile neperformante în cazul cărora debitorul își achită în continuare obligațiile de plată și expunerile neperformante în cazul cărora debitorul este insolubil. Această distincție a fost inclusă în propunere.

Anexa 2 la evaluarea impactului sintetizează răspunsurile primite în cadrul consultării.

- **Obținerea și utilizarea expertizei**

Comisia a solicitat contribuții din partea Autorității Bancare Europene (ABE), care a răspuns într-un interval de timp limitat la o cerere de consiliere cu privire la impactul unui eventual mecanism de protecție prudențial. Estimările ABE au fost incluse în evaluarea impactului.

- **Evaluarea impactului**

Evaluarea impactului¹² a fost discutată în cadrul Comitetului de analiză a reglementării și a fost aprobată fără rezerve la 17 ianuarie 2018¹³. Prezenta propunere este însoțită de evaluarea impactului și este conformă cu aceasta.

Evaluarea impactului descrie scenariul de referință și îl compară cu trei opțiuni posibile pentru introducerea unui mecanism de protecție prudențial, ținând seama de toate ipotezele relevante. Scenariul de referință ține seama de situația actuală în ceea ce privește provizionarea expunerilor neperformante, și anume aplicarea noilor norme conforme cu IFRS 9 și competențele de supraveghere de care dispun deja autoritățile competente în ceea ce privește

¹² A se introduce linkul către evaluarea impactului.

¹³ A se introduce linkul către avizul pozitiv.

majorarea provizionării expunerilor neperformante. Două opțiuni au fost concepute ca deduceri prudențiale din fondurile proprii în caz de provizionare insuficientă, bazate fie pe o abordare la sfârșitul perioadei, fie pe o traiectorie treptată (care poate fi liniară sau progresivă). Cea de a treia opțiune a fost concepută ca o abordare bazată pe marje de ajustare aplicate expunerilor garantate; în acest caz, tipul specific de protecție a creditului utilizat pentru garantarea expunerilor neperformante ar urma să fie luat în considerare la calcularea mecanismului de protecție prudențial. În urma analizei din cadrul evaluării impactului, opțiunea preferată este cea a unei abordări treptate de deducere, pe o traiectorie progresivă. În comparație cu o abordare la sfârșitul perioadei, aceasta permite să se evite un important efect în cascadă disproporționat. Această opțiune permite, de asemenea, băncilor să asigure într-un mod mai eficient protecția creditelor sau recuperarea împrumuturilor în primii ani, comparativ cu o traiectorie liniară de deducere. În cele din urmă, aceasta este percepută ca o opțiune mai puțin complexă și mai puțin împovărătoare decât o opțiune bazată pe o abordare care vizează marjele de ajustare.

Astfel cum reiese din evaluarea impactului, costurile preconizate ale introducerii unui mecanism de protecție prudențial pentru provizionarea insuficientă a expunerilor neperformante pot fi considerate ușor de gestionat. Conform estimărilor ABE, scăderea cumulată a ratei mediane a fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale băncilor din UE ca urmare a introducerii unui mecanism de protecție prudențial (asemănător cu cel avut în vedere) se ridică la aproximativ 138 de puncte de bază după douăzeci de ani. Cu toate acestea, rezultatul de mai sus corespunde limitei superioare a impactului potențial al măsurii propuse, întrucât ipotezele care stau la baza acestuia sunt destul de conservatoare (a se vedea evaluarea impactului) și nu sunt luate în considerare efectele aplicării unei calibrări mai flexibile în cazurile specifice de expuneri neperformante pentru care este puțin probabil ca debitorul să se achite de obligații.

Raportul de evaluare a impactului a fost ușor modificat în conformitate cu recomandările formulate în avizul Comitetului de analiză a reglementării. Introducerea comună a celor trei rapoarte privind expunerile neperformante a fost extinsă, astfel încât să se explice mai bine sinergiile dintre cele trei rapoarte. S-au inclus justificări suplimentare privind necesitatea unei acțiuni la nivelul UE, iar raportul a fost modificat pentru a reflecta mai bine impactul măsurilor existente, cum ar fi IFRS 9 și competențele prevăzute de pilonul 2. S-au introdus estimări actualizate ale ABE, împreună cu explicații mai detaliate privind rezultatele și ipotezele utilizate. În sfârșit, tabelele de cuantificare au fost ajustate în conformitate cu estimările actualizate, astfel încât să cuantifice într-o măsură mai mare impactul macroeconomic al opțiunii preferate.

- **Adecvarea reglementărilor și simplificarea**

Prezenta inițiativă introduce un nou instrument (cerințele minime de acoperire a pierderilor suportate/așteptate din expuneri neperformante) care completează legislația existentă prin introducerea unui nou tratament prudențial și prin integrarea definițiilor existente. Aceasta îmbunătățește eficiența legislației existente prin norme care asigură un nivel minim standardizat de acoperire în întreaga Uniune. Ar trebui subliniat faptul că alte inițiative actuale și anterioare care vizează expunerile neperformante vor afecta, de asemenea, nivelurile expunerilor neperformante, motiv pentru care este greu să se identifice în mod separat câștigurile de eficiență generate de fiecare măsură în parte (pentru detalii, a se vedea anexa 3 la evaluarea impactului).

Prin consolidarea bilanțurilor băncilor ca urmare a gestionării mai timpurii și mai eficace a expunerilor neperformante, un mecanism de protecție prudențial aplicabil expunerilor

neperformante pentru care nu s-au constituit provizioane suficiente va sprijini o mai mare stabilitate a ofertei de credite în viitor. Impactul pozitiv ar trebui să fie mai ales în beneficiul IMM-urilor, care sunt mai dependente de împrumuturile bancare decât marile corporații.

- **Drepturi fundamentale**

UE s-a angajat să respecte standarde ridicate de protecție a drepturilor fundamentale și este parte la numeroase convenții privind drepturile omului. În acest context, propunerea respectă drepturile fundamentale și este conformă cu principiile recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul la proprietate, dreptul la un proces echitabil, protecția datelor cu caracter personal și protecția consumatorilor.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului Uniunii.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și modalități de monitorizare, evaluare și raportare**

Dat fiind că prezenta propunere va introduce modificări în ceea ce privește calcularea fondurilor proprii conform dispozițiilor prevăzute în CRR, evaluarea sa va fi realizată ca parte a procesului de monitorizare a regulamentului menționat.

- **Explicații detaliate cu privire la dispozițiile specifice ale propunerii**

Definiția expunerilor neperformante – articolul 47a propus:

În scopul mecanismului de protecție prudențial, se introduce în CRR o definiție a expunerilor neperformante. Aceasta se bazează pe conceptul de expuneri neperformante prevăzut în Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014 al Comisiei, care este deja utilizat în mod obișnuit pentru raportarea în scopuri de supraveghere. Definiția respectivă include, printre altele, expunerile aflate în stare de nerambursare, astfel cum sunt definite în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de credit, și expunerile depreciate în conformitate cu cadrul contabil aplicabil. În plus, tot în conformitate cu Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014 al Comisiei, modificările propuse introduc criterii stricte în ceea ce privește condițiile în care o expunere încetează să fie tratată drept expunere neperformantă, precum și în ceea ce privește consecințele în materie de reglementare ale refinanțării și ale altor acțiuni de restructurare datorată dificultăților financiare.

Principiul general al mecanismului de protecție prudențial – articolul 36 alineatul (1) litera (m) și articolul 47c propuse:

Mecanismul de protecție prudențial este compus din două elemente principale: (i) o cerință conform căreia instituțiile trebuie să acopere, până la nivelurile minime comune, pierderile suportate și pierderile așteptate aferente împrumuturilor nou-acordate odată ce împrumuturile devin neperformante („cerința de acoperire minimă”) și (ii) în cazul în care nu este îndeplinită cerința de acoperire minimă, o deducere din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază a diferenței dintre nivelul efectiv de acoperire și nivelul minim de acoperire.

Cerința de acoperire minimă crește treptat în funcție de perioada de timp în care o expunere a fost clasificată drept neperformantă. Creșterea anuală a cerinței de acoperire minimă este mai

redușă în primii ani după ce expunerea a fost clarificată drept neperformantă. Această creștere treptată reflectă faptul că probabilitatea de a recupera sumele datorate este cu atât mai redusă cu cât perioada de timp în care expunerea este neperformantă este mai mare.

Următoarele elemente sunt admise pentru îndeplinirea cerințelor de acoperire minimă:

a) provizioanele recunoscute în temeiul cadrului contabil aplicabil („ajustările pentru riscul de credit”), și anume quantumul aferent provizioanelor specifice și generale pentru pierderi din credite constituite pentru acoperirea riscurilor de credit care au fost recunoscute în situațiile financiare ale instituției;

b) ajustările de valoare suplimentare pentru activele evaluate la valoarea justă;

c) alte reduceri ale fondurilor proprii; de exemplu, instituțiile pot aplica deduceri din fonduri proprii mai ridicate decât se prevede în regulament; și

d) pentru instituțiile care calculează activele ponderate în funcție de risc (RWA) prin utilizarea abordării bazate pe modele interne de rating (abordarea IRB), deficitul rezultat din pierderile așteptate și calculat conform reglementărilor care este deja dedus din fondurile proprii.

Mecanismul de protecție prudențial se aplică numai în cazul în care suma cuantumurilor enumerate la literele (a)-(d) nu este suficientă pentru a asigura conformitatea cu cerința de acoperire minimă aplicabilă. Deducerea ar garanta faptul că riscurile care decurg din expunerile neperformante sunt reflectate în mod adecvat, într-un fel sau altul, de rata fondurilor proprii de nivel 1 de bază a instituțiilor.

Distincția dintre expunerile neperformante negarantate și cele garantate – articolul 47c alineatele (2) și (3):

Se aplică cerințe de acoperire diferite în funcție de clasificarea expunerilor neperformante ca „expuneri negarantate” sau „expuneri garantate”. Expunerile neperformante sau părțile din acestea care sunt acoperite de o protecție a creditului eligibilă, astfel cum este definită în CRR, sunt considerate *garantate*. Pe de altă parte, expunerile neperformante sau părțile din acestea care nu sunt acoperite de o protecție a creditului eligibilă sunt considerate *negarantate*. Un împrumut care este acoperit parțial printr-o garanție reală ar fi considerat garantat pentru partea acoperită și negarantat pentru partea neacoperită de garanția reală.

În principiu, expunerile din credite neperformante negarantate și expunerile din credite neperformante garantate printr-o garanție reală ar putea fi tratate în același mod. Cu toate acestea, cele două tipuri de expuneri au caracteristici diferite din punctul de vedere al riscului. Expunerile neperformante garantate sunt, în general, mai puțin riscante pentru o instituție decât expunerile neperformante negarantate deoarece protecția creditului care garantează împrumutul îi oferă creditorului o creanță specifică asupra unui activ sau față de o parte terță fără a reduce creanța generală a acestuia față de debitorul aflat în stare de nerambursare. În schimb, o instituție nu dispune, de regulă, de niciun alt recurs viabil în cazul în care un împrumut negarantat devine neperformant, decât să îi aplice măsuri de restructurare datorată dificultăților financiare. În medie, ratele de recuperare sunt semnificativ mai ridicate pentru expunerile neperformante garantate decât pentru cele negarantate. Cu toate acestea, este nevoie de o perioadă de timp suplimentară pentru executarea protecției creditului și, dacă este cazul, pentru recuperarea garanției reale. Prin urmare, expunerile neperformante negarantate ar trebui să necesite aplicarea de către banca creditoare a unei acoperiri minime mai ridicate și

mai rapide decât expunerile neperformante garantate. Cu toate acestea, dacă trece un anumit număr de ani fără ca protecția creditului să fie executată cu succes (cu alte cuvinte, dacă garanția reală/garanția personală nu a putut fi recuperată), protecția creditului nu ar trebui să mai fie considerată efectivă. În astfel de cazuri, se consideră că este necesară acoperirea integrală a cuantumului expunerii și în cazul expunerilor neperformante garantate. Rezoluția în timp util a expunerilor neperformante garantate ar trebui facilitată în viitor de eforturile în curs în mai multe state membre care vizează reformarea sistemelor de insolvență și de utilizarea unor proceduri extrajudiciare accelerate de executare a garanțiilor reale, care sunt avute în vedere în propunerea Comisiei de directivă privind administratorii de credite, cumpărătorii de credite și recuperarea garanțiilor reale, adoptată în aceeași zi cu prezenta propunere. Băncile care utilizează proceduri extrajudiciare de executare tind să își restructureze, să își recupereze sau să își cedeze expunerile neperformante mai repede și la o rată mai ridicată. Acestea ar fi mai puțin afectate de necesitatea de a-și spori gradul de acoperire a pierderilor pentru expunerile neperformante.

Distincția dintre expunerile neperformante pentru care întârzierea la plată a debitorului depășește 90 de zile și celelalte expuneri neperformante - articolul 47c alineatele (2) și (3):

În definiția expunerilor neperformante sunt incluse cazurile în care se consideră că este puțin probabil ca debitorul să se achite de obligații, deși acesta încă își plătește efectiv ratele. Având în vedere că instituția continuă să primească plata integrală din partea debitorului fără întârzieri excesive, se presupune că riscul de credit este în general mai mic decât în cazul expunerilor pentru care întârzierea la plată a debitorului depășește 90 de zile, fiind astfel justificat ca în aceste cazuri să se aplice un calendar mai puțin strict. Concret, în aceste cazuri, expunerile neperformante trebuie acoperite până la nivelul de 80 % din valoarea expunerii după o perioadă de timp definită (și anume după doi ani în cazul expunerilor neperformante negarantate și după opt ani în cazul expunerilor neperformante garantate). În schimb, în cazurile în care întârzierea la plată a debitorului depășește 90 de zile pentru orice obligație de credit semnificativă față de instituție, ar trebui să se impună acoperirea integrală după o perioadă de timp definită.

Derogarea pentru împrumuturile anterioare – articolul 469a

Mecanismul de protecție prudențial ar urma să se aplice numai expunerilor inițiate după 14 martie 2018, întrucât după data respectivă este suficient de clar cum se va aplica noua normă. Pentru se a evita sustragerea de la această derogare, expunerile care sunt inițiate înainte de adoptarea propunerii, dar care sunt ulterior modificate de instituție în așa fel încât crește valoarea expunerii ar trebui să fie tratate ca expuneri nou-inițiate. În schimb, expunerile inițiate înainte de data adoptării prezentei propuneri ar trebui să fie tratate conform normelor în vigoare la data respectivă, chiar dacă acestea sunt refinanțate sau fac obiectul altor măsuri de restructurare datorată dificultăților financiare.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește acoperirea minimă a pierderilor pentru expunerile neperformante

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,
având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,
având în vedere propunerea Comisiei Europene,
după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,
având în vedere avizul Băncii Centrale Europene¹⁴,
având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹⁵,
hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,
întrucât:

- (1) Elaborarea unei strategii cuprinzătoare pentru a aborda problema expunerilor neperformante reprezintă o prioritate pentru Uniune. Deși responsabilitatea principală pentru abordarea problemei expunerilor neperformante revine în primul rând băncilor și statelor membre, reducerea stocurilor actuale de expuneri neperformante, precum și prevenirea acumulării excesive a expunerilor neperformante în viitor au, de asemenea, o dimensiune europeană clară. Având în vedere interconectarea sistemelor bancare și financiare din întreaga Uniune, în cadrul căreia băncile își desfășoară activitățile în mai multe jurisdicții și state membre, este foarte probabil să se creeze efecte de propagare pentru statele membre și pentru Uniune în ansamblu, care să afecteze atât creșterea economică, cât și stabilitatea financiară.
- (2) Un sistem financiar integrat va spori reziliența uniunii economice și monetare la șocuri negative prin facilitarea partajării riscurilor cu sectorul privat la nivel transfrontalier, reducând, în același timp, nevoia de partajare a riscurilor cu sectorul public. Pentru realizarea acestor obiective, Uniunea ar trebui să finalizeze uniunea bancară și să dezvolte în continuare uniunea piețelor de capital. Abordarea stocurilor mari de expuneri neperformante și a posibilei acumulări a acestora în viitor este esențială pentru finalizarea uniunii bancare, deoarece este vitală pentru asigurarea concurenței în sectorul bancar, pentru menținerea stabilității financiare și pentru încurajarea acordării de credite, în vederea creării de locuri de muncă și a generării de creștere economică în Uniune.

¹⁴ JO C [...], [...], p. [...].

¹⁵ JO C , , p. .

- (3) În iulie 2017, prin „Planul de acțiune pentru abordarea creditelor neperformante în Europa”, Consiliul a invitat mai multe instituții să ia măsurile necesare pentru a aborda în continuare numărul mare de expuneri neperformante din Uniune. Planul de acțiune stabilește o abordare globală, care se axează pe un ansamblu de măsuri de politică complementare în patru domenii: (i) supravegherea și reglementarea băncilor; (ii) reforma cadrelor de restructurare, de insolvență și de recuperare a datoriilor; (iii) dezvoltarea piețelor secundare pentru activele neperformante; (iv) sprijinirea restructurării sistemului bancar. În aceste domenii urmează să fie luate măsuri la nivel național și, dacă este cazul, la nivelul Uniunii. Comisia a anunțat o intenție similară în Comunicarea sa privind finalizarea uniunii bancare din 11 octombrie 2017¹⁶, în care a solicitat un pachet cuprinzător de măsuri menite să abordeze creditele neperformante în Uniune.
- (4) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013¹⁷ constituie, împreună cu Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013¹⁸, cadrul juridic de reglementare a normelor prudențiale aplicabile instituțiilor. Regulamentul (UE) nr. 575/2013 conține, printre altele, dispoziții direct aplicabile instituțiilor în ceea ce privește determinarea fondurilor proprii. Prin urmare, este necesar să se completeze normele prudențiale prevăzute deja în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește fondurile proprii cu dispoziții care să impună o deducere din fondurile proprii atunci când expunerile neperformante nu sunt suficient acoperite prin provizioane sau alte ajustări. Acest lucru ar echivala cu crearea efectivă a unui mecanism de protecție prudențial pentru expunerile neperformante care se va aplica în mod uniform tuturor instituțiilor din Uniune.
- (5) Mecanismul de protecție prudențial nu ar trebui să împiedice autoritățile competente să își exercite competențele de supraveghere în conformitate cu Directiva 2013/36/UE. În cazul în care constată, de la caz la caz, că, în ciuda aplicării mecanismului de protecție prudențial pentru expunerile neperformante instituit în temeiul prezentului regulament, expunerile neperformante ale unei instituții nu sunt acoperite suficient, autoritățile competente pot face uz de competențele lor de supraveghere prevăzute în Directiva 2013/36/UE, inclusiv de competența menționată la articolul 104 alineatul (1) litera (d) din directiva respectivă.
- (6) În scopul punerii în aplicare a mecanismul de protecție, este necesar să se introducă în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 un set clar de condiții pentru clasificarea expunerilor neperformante. Dat fiind că Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014 al Comisiei stabilește deja criterii privind expunerile neperformante în contextul raportării în scopuri de supraveghere, clasificarea expunerilor neperformante ar trebui să se bazeze pe cadrul existent. Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014 al Comisiei se referă la expunerile aflate în stare de nerambursare, astfel cum sunt

¹⁶ COM(2017) 592 final, 11.10.2017.

¹⁷ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

¹⁸ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013, JO L 191, 28.6.2014, p. 1.

definite în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de credit, și la expunerile depreciate în conformitate cu cadrul contabil aplicabil. Întrucât măsurile de restructurare datorată dificultăților financiare pot influența clasificarea unei expuneri drept neperformantă, criteriile de clasificare sunt completate de criterii clare privind impactul măsurilor de restructurare datorată dificultăților financiare. Măsurile de restructurare datorată dificultăților financiare pot avea diferite justificări și consecințe; prin urmare, este oportun să se prevadă că o măsură de restructurare datorată dificultăților financiare aplicată unei expuneri neperformante nu ar trebui să pună capăt clasificării expunerii drept neperformantă, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite anumite condiții stricte de încetare.

- (7) Cu cât perioada de timp în care expunerea este neperformantă este mai mare, cu atât probabilitatea de a recupera valoarea acesteia este mai redusă. Prin urmare, partea din expunere care ar trebui să fie acoperită de provizioane, alte ajustări sau deduceri ar trebui să crească în timp, după un calendar predefinit.
- (8) Expunerile neperformante garantate presupun, în general, mai puține riscuri decât expunerile neperformante negarantate deoarece protecția creditului care garantează împrumutul îi oferă instituției o creanță specifică asupra un activ sau față de o parte terță, pe lângă creanța generală a instituției față de debitorul aflat în stare de nerambursare. În cazul unui împrumut negarantat, ar fi disponibilă numai creanța generală față de debitorul aflat în stare de nerambursare. Dat fiind riscul mai ridicat al împrumuturilor negarantate, ar trebui să se aplice un calendar mai strict în cazul acestor împrumuturi. O expunere care este acoperită parțial printr-o garanție reală ar trebui să fie considerată garantată pentru partea acoperită și negarantată pentru partea neacoperită de garanția reală.
- (9) Ar trebui să se aplice un calendar diferit în cazul în care expunerea este neperformantă din cauză că întârzierea la plată a debitorului depășește 90 de zile față de cel aplicat în cazul în care expunerea este neperformantă din alte motive. În primul caz, cerința de acoperire minimă ar trebui să fie mai ridicată, întrucât instituția nu a încasat nicio plată de la debitor pentru o perioadă lungă de timp. În cel de al doilea caz, nu ar trebui să se impună o cerință de acoperire integrală, întrucât se efectuează încă anumite rambursări sau probabilitatea de rambursare este mai mare.
- (10) Atunci când o expunere este clasificată drept neperformantă din alte motive decât faptul că este restantă cu peste 90 de zile și devine, ulterior, restantă cu peste 90 de zile, acesteia ar trebui să i se aplice calendarul mai strict aplicabil expunerilor neperformante care sunt restante cu peste 90 de zile. Noul calendar nu ar trebui să fie retroactiv și ar trebui să se aplice de la data la care expunerea devine restantă cu peste 90 de zile. Cu toate acestea, factorul care trebuie aplicat ar trebui să fie cel care ar fi fost aplicabil dacă expunerea ar fi fost, încă de la început, clasificată drept expunere neperformantă din cauză că a fost restantă cu peste 90 de zile.
- (11) Pentru a se asigura că instituțiile urmează o abordare prudentă atunci când evaluează protecția creditului aferentă expunerilor neperformante, ABE ar trebui să analizeze necesitatea introducerii unei metodologii comune și, dacă este necesar, să elaboreze o astfel de metodologie, în special în ceea ce privește ipotezele pe baza cărora se determină recuperabilitatea și caracterul executoriu, și să includă, eventual, cerințe minime în materie de reevaluare legate de calendarul acesteia.
- (12) Pentru a facilita tranziția ușoară către noul mecanism de protecție prudential, noile norme nu ar trebui să se aplice expunerilor inițiate înainte de 14 martie 2018. Comisia și-a făcut publică în repetate rânduri intenția de a introduce un mecanism de protecție

prudențial pentru expunerile neperformante. De la data propunerii legislative, modul în care se va aplica mecanismul de protecție prudențial prevăzut de Comisie ar trebui să fie suficient de clar pentru instituții și alte părți interesate.

- (13) Prin urmare, Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ar trebui modificat în consecință,
ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Modificări ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013

- (1) La articolul 36, se introduce litera (m) după cum urmează:
„(m) quantumul aplicabil al acoperirii insuficiente pentru expunerile neperformante.”;
- (2) Se introduc următoarele articole 47a, 47b și 47c:

„Articolul 47a

Expuneri neperformante

1. În sensul articolului 36 alineatul (1) litera (m), termenul „expunere” include oricare dintre următoarele elemente, cu condiția ca acestea să nu fie incluse în portofoliul de tranzacționare al instituției:
- (a) un instrument de datorie, inclusiv un titlu de datorie, un împrumut, un avans, un sold de numerar la o bancă centrală și orice alt depozit la vedere;
 - (b) un angajament de creditare dat, o garanție financiară dată sau orice alt angajament dat, indiferent dacă este revocabil sau irevocabil.
2. În sensul articolului 36 alineatul (1) litera (m), valoarea expunerii unui instrument de datorie este valoarea sa contabilă măsurată fără a ține seama de ajustările specifice pentru riscul de credit, de ajustările de valoare suplimentare în conformitate cu articolele 34 și 105, de quantumurile deduse în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (m) sau de alte reduceri ale fondurilor proprii aferente expunerii.
- În sensul articolului 36 alineatul (1) litera (m), valoarea expunerii unui angajament de creditare dat, a unei garanții financiare date sau a altor angajamente date este valoarea sa nominală, care reprezintă expunerea maximă a instituției la riscul de credit fără a ține seama de nicio protecție finanțată sau nefinanțată a creditului. În special:
- (a) valoarea nominală a garanțiilor financiare date este quantumul maxim pe care entitatea ar putea să fie nevoită să îl plătească dacă se apelează la garanție;
 - (b) valoarea nominală a angajamentelor de creditare este quantumul neutilizat pe care instituția s-a angajat să îl împrumute.
- Valoarea nominală menționată la al doilea paragraf nu ține seama de ajustările specifice pentru riscul de credit, de ajustările de valoare suplimentare în conformitate cu articolele 34 și 105, de quantumurile deduse în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (m) sau de alte reduceri ale fondurilor proprii aferente expunerii.
3. În sensul articolului 36 alineatul (1) litera (m), următoarele expuneri sunt clasificate drept neperformante:

- (a) o expunere care se consideră că este în stare de nerambursare în conformitate cu articolul 178;
- (b) o expunere care este considerată depreciată în conformitate cu cadrul contabil aplicabil;
- (c) o expunere supusă unei perioade de probă în conformitate cu alineatul (7), atunci când sunt acordate măsuri suplimentare de restructurare datorată dificultăților financiare sau când expunerea devine restantă cu peste 30 de zile;
- (d) o expunere sub forma unui angajament care, dacă ar fi exercitat sau utilizat în alt mod, ar risca să nu fie restituit în întregime fără executarea garanțiilor reale;
- (e) o expunere sub forma unei garanții financiare care riscă să fie exercitată de beneficiarul garanției, inclusiv atunci când expunerea garantată suport îndeplinește criteriile pentru a fi considerată drept neperformantă.

În sensul literei (a), în cazul în care o instituție are expuneri bilanțiere față de un debitor care sunt restante cu peste 90 de zile și care reprezintă mai mult de 20% din totalul expunerilor bilanțiere față de debitorul respectiv, toate expunerile bilanțiere și extrabilanțiere față de debitorul respectiv sunt considerate ca fiind restante cu peste 90 de zile.

4. Expunerile cărora nu li s-a aplicat o măsură de restructurare datorată dificultăților financiare încetează să mai fie clasificate drept neperformante în sensul articolului 36 alineatul (1) litera (m) atunci când sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
 - (a) expunerea îndeplinește criteriile aplicate de instituție pentru încetarea clasificării ca expunere depreciată în conformitate cu cadrul contabil aplicabil sau ca expunere aflată în stare de nerambursare în conformitate cu articolul 178;
 - (b) situația debitorului s-a îmbunătățit într-o asemenea măsură încât instituția este convinsă că rambursarea va fi probabil efectuată integral și la timp;
 - (c) debitorul nu are nicio sumă restantă de peste 90 de zile.
5. Clasificarea unei expuneri neperformante drept activ imobilizat deținut în vederea vânzării în conformitate cu cadrul contabil aplicabil nu pune capăt clasificării expunerii drept expunere neperformantă în sensul articolului 36 alineatul (1) litera (m).
6. Expunerile neperformante cărora li s-au aplicat măsuri de restructurare datorată dificultăților financiare încetează să mai fie clasificate drept neperformante în sensul articolului 36 alineatul (1) litera (m) atunci când sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
 - (a) expunerile au încetat să mai fie într-o situație care ar duce la clasificarea acestora drept neperformante în temeiul alineatului (3);
 - (b) a trecut cel puțin un an de la momentul cel mai recent dintre acordarea măsurilor de restructurare datorată dificultăților financiare și clasificarea expunerilor drept neperformante;
 - (c) nu există nicio sumă restantă în urma măsurilor de restructurare datorată dificultăților financiare sau instituția, pe baza analizei situației financiare a debitorului, consideră că este probabil ca expunerea să fie rambursată integral și la timp.

În sensul literei (c), rambursarea integrală și la timp poate fi considerată probabilă atunci când debitorul a executat la timp și în mod regulat plata unor sume egale cu oricare dintre următoarele:

- (i) suma care era restantă înainte de acordarea măsurii de restructurare datorată dificultăților financiare, în cazul în care existau sume restante;
 - (ii) suma care a fost anulată prin măsura de restructurare datorată dificultăților financiare, în cazul în care nu existau sume restante;
7. În cazul în care o expunere neperformantă a încetat să mai fie clasificată drept neperformantă în conformitate cu alineatul (6), expunerea respectivă este supusă unei perioade de probă până când sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
- (a) au trecut cel puțin doi ani de la data la care expunerea restructurată în urma dificultăților financiare a fost reclasificată drept performantă;
 - (b) pe parcursul a cel puțin jumătate din perioada de probă la care a fost supusă expunerea s-au efectuat plăți regulate și la timp care au dus la plata unui sume agregate substanțiale aferente principalului sau dobânzii;
 - (c) niciuna dintre expunerile față de debitor nu este restantă cu peste 30 de zile.

Articolul 47b

Măsuri de restructurare datorată dificultăților financiare

1. În sensul articolului 47a, termenul „măsură de restructurare datorată dificultăților financiare” include o concesiune acordată de o instituție unui debitor care se confruntă sau este susceptibil să se confrunte cu o deteriorare a situației sale financiare. O concesiune poate duce la o pierdere pentru creditor și se referă la una dintre următoarele acțiuni:
- (a) o modificare a termenelor și condițiilor unei datorii contractate, în cazul în care nu s-ar fi recurs la o astfel de modificare dacă situația financiară a debitorului nu s-ar fi deteriorat;
 - (b) o refinanțare totală sau parțială a unei datorii contractate, în cazul în care o astfel de refinanțare nu ar fi fost acordată dacă situația financiară a debitorului nu s-ar fi deteriorat.
2. În sensul alineatului (1), cel puțin următoarele situații sunt considerate a fi măsuri de restructurare datorată dificultăților financiare:
- (a) noi condiții contractuale care sunt mai favorabile pentru debitor decât condițiile contractuale anterioare;
 - (b) noi condiții contractuale care sunt mai favorabile pentru debitor decât condițiile contractuale oferite de instituție debitorilor cu un profil de risc similar la momentul respectiv;
 - (c) în conformitate cu condițiile contractuale inițiale, expunerea a fost clasificată drept neperformantă înainte de modificarea condițiilor contractuale sau ar fi fost considerată neperformantă dacă nu s-ar fi modificat condițiile contractuale;
 - (d) măsura are drept rezultat anularea totală sau parțială a datoriei contractate;
 - (e) instituția aprobă exercitarea unor clauze care permit debitorului să modifice condițiile contractuale, iar expunerea a fost clasificată drept neperformantă

înainte de exercitarea acestor clauze sau ar fi considerată neperformantă dacă aceste clauze nu ar fi exercitate;

- (f) la momentul acordării datoriei sau într-un moment apropiat în timp de acordarea datoriei, debitorul a efectuat plăți ale principalului sau ale dobânzilor pentru o altă datorie contractată cu aceeași instituție, care a fost calificată drept expunere neperformantă sau ar fi fost clasificată drept expunere neperformantă dacă nu s-ar fi efectuat plățile respective;
 - (g) modificarea condițiilor contractuale implică rambursări efectuate prin intrarea în posesia garanțiilor reale, în cazul în care această modificare reprezintă o concesiune.
3. În sensul alineatului (1), următoarele circumstanțe indică faptul că este posibil să se fi adoptat măsuri de restructurare datorată dificultăților financiare:
- (a) contractul inițial a fost restant cu peste 30 de zile cel puțin o dată în cursul celor trei luni anterioare modificării sale sau ar fi restant cu peste 30 de zile în lipsa modificării;
 - (b) la momentul încheierii contractului de credit sau într-un moment apropiat în timp de încheierea contractului de credit, debitorul a efectuat plăți ale principalului sau ale dobânzilor pentru o altă datorie contractată cu aceeași instituție care a fost restantă cu 30 de zile cel puțin o dată în cursul celor trei luni anterioare acordării noii datorii;
 - (c) instituția aprobă exercitarea unor clauze care permit debitorului să modifice condițiile contractuale, iar expunerea este restantă cu 30 de zile sau ar fi restantă cu 30 de zile dacă aceste clauze nu ar fi exercitate.
4. În sensul prezentului articol, deteriorarea situației financiare a unui debitor se evaluează la nivelul debitorului, ținând seama de toate entitățile juridice din grupul debitorului care sunt incluse în perimetrul de consolidare contabilă a grupului și de toate persoanele fizice care controlează grupul respectiv.

Articolul 47c

Deducerea pentru expunerile neperformante

1. În sensul articolului 36 alineatul (1) litera (m), instituțiile determină cuantumul acoperirii insuficiente aplicabil pentru expunerile neperformante care urmează să fie dedus din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază prin scăderea cuantumului determinat la litera (b) din cuantumul determinat la litera (a):
- (a) suma dintre următoarele elemente:
 - (i) partea negarantată a fiecărei expuneri neperformante, dacă există, înmulțită cu factorul aplicabil menționat la alineatul (2);
 - (ii) partea garantată a fiecărei expuneri neperformante, dacă există, înmulțită cu factorul aplicabil menționat la alineatul (3);
 - (b) suma dintre următoarele elemente, cu condiția ca acestea să se refere la o anumită expunere neperformantă:
 - (i) ajustările specifice pentru riscul de credit;
 - (ii) ajustările de valoare suplimentare în conformitate cu articolele 34 și 105;
 - (iii) alte reduceri ale fondurilor proprii;

- (iv) pentru instituțiile care calculează quantumurile ponderate la risc ale expunerilor prin utilizarea abordării bazate pe modele interne de rating, valoarea absolută a quantumurilor deduse în temeiul articolului 36 alineatul (1) litera (d), care se referă la expunerile neperformante, atunci când valoarea absolută atribuibilă fiecărei expuneri neperformante este determinată prin înmulțirea quantumurilor deduse în temeiul articolului 36 alineatul (1) litera (d) cu procentajul quantumului pierderii așteptate pentru expunerea neperformantă din totalul quantumurilor pierderilor așteptate pentru expunerile care se află în stare de nerambursare sau pentru expunerile care nu se află în stare de nerambursare, după caz.

Partea garantată a unei expuneri neperformante este partea din expunerea respectivă care este acoperită de o protecție finanțată sau nefinanțată a creditului în conformitate cu titlul II capitolele 3 și 4.

Partea negarantată a unei expuneri neperformante corespunde diferenței, dacă există, dintre valoarea expunerii, astfel cum este menționată la articolul 47a alineatul (1), și partea garantată a expunerii, dacă există.

2. În scopul alineatului (1) litera (a) punctul (i), se aplică următorii factori:
- (a) 0,35 pentru partea negarantată a unei expuneri neperformante - se aplică pe parcursul perioadei cuprinse între un an și doi ani după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului depășește 90 de zile;
 - (b) 0,28 pentru partea negarantată a unei expuneri neperformante - se aplică pe parcursul perioadei cuprinse între un an și doi ani după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului nu depășește 90 de zile;
 - (c) 1 pentru partea negarantată a unei expuneri neperformante - se aplică începând din prima zi a celui de al doilea an după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului depășește 90 de zile;
 - (d) 0,8 pentru partea negarantată a unei expuneri neperformante - se aplică începând din prima zi a celui de al doilea an după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului nu depășește 90 de zile.
3. În scopul alineatului (1) litera (a) punctul (ii), se aplică următorii factori:
- (a) 0,05 pentru partea garantată a unei expuneri neperformante - se aplică pe parcursul perioadei cuprinse între un an și doi ani după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului depășește 90 de zile;
 - (b) 0,04 pentru partea garantată a unei expuneri neperformante - se aplică pe parcursul perioadei cuprinse între un an și doi ani după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului nu depășește 90 de zile;
 - (c) 0,1 pentru partea garantată a unei expuneri neperformante - se aplică pe parcursul perioadei cuprinse între doi și trei ani după clasificarea expunerii

drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului depășește 90 de zile;

- (d) 0,08 pentru partea garantată a unei expuneri neperformante - se aplică pe parcursul perioadei cuprinse între doi și trei ani după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului nu depășește 90 de zile;
- (e) 0,175 pentru partea garantată a unei expuneri neperformante - se aplică pe parcursul perioadei cuprinse între trei și patru ani după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului depășește 90 de zile;
- (f) 0,14 pentru partea garantată a unei expuneri neperformante - se aplică pe parcursul perioadei cuprinse între trei și patru ani după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului nu depășește 90 de zile;
- (g) 0,275 pentru partea garantată a unei expuneri neperformante - se aplică pe parcursul perioadei cuprinse între patru și cinci ani după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului depășește 90 de zile;
- (h) 0,22 pentru partea garantată a unei expuneri neperformante - se aplică pe parcursul perioadei cuprinse între patru și cinci ani după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului nu depășește 90 de zile;
- (i) 0,4 pentru partea garantată a unei expuneri neperformante - se aplică pe parcursul perioadei cuprinse între cinci și șase ani după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului depășește 90 de zile;
- (j) 0,32 pentru partea garantată a unei expuneri neperformante - se aplică pe parcursul perioadei cuprinse între cinci și șase ani după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului nu depășește 90 de zile;
- (k) 0,55 pentru partea garantată a unei expuneri neperformante - se aplică pe parcursul perioadei cuprinse între șase și șapte ani după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului depășește 90 de zile;
- (l) 0,44 pentru partea garantată a unei expuneri neperformante - se aplică pe parcursul perioadei cuprinse între șase și șapte ani după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului nu depășește 90 de zile;
- (m) 0,75 pentru partea garantată a unei expuneri neperformante - se aplică pe parcursul perioadei cuprinse între șapte și opt ani după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului depășește 90 de zile;
- (n) 0,6 pentru partea garantată a unei expuneri neperformante - se aplică pe parcursul perioadei cuprinse între șapte și opt ani după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului nu depășește 90 de zile;

- (o) 1 pentru partea garantată a unei expuneri neperformante - se aplică începând din prima zi a celui de al optulea an după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului depășește 90 de zile;
 - (p) 0,8 pentru partea garantată a unei expuneri neperformante - se aplică începând din prima zi a celui de al optulea an după clasificarea expunerii drept neperformantă, în cazul în care întârzierea la plată a debitorului nu depășește 90 de zile.
4. În scopul determinării factorului menționat la alineatele (2) și (3) care este aplicabil părții garantate sau negarantate a unei expuneri, se aplică următoarele reguli:
- (a) în cazul în care o expunere este clasificată drept neperformantă din alte motive decât faptul că este restantă cu peste 90 de zile și devine, ulterior, restantă cu peste 90 de zile, aceasta este tratată, din ziua în care devine restantă cu peste 90 de zile, ca și când ar fi fost restantă cu peste 90 de zile la data clasificării sale drept neperformantă;
 - (b) o expunere care a fost clasificată drept neperformantă deoarece era restantă cu peste 90 de zile este tratată ca atare până când încetează să mai fie clasificată drept neperformantă în conformitate cu articolul 47a alineatele (4) și (6), indiferent dacă debitorul a rambursat sau nu sumele restante;
 - (c) o expunere care este clasificată drept neperformantă deoarece este restantă cu peste 90 de zile și care beneficiază ulterior de măsuri de restructurare datorată dificultăților financiare este în continuare tratată ca fiind restantă cu peste 90 de zile;
 - (d) se stabilește dacă o expunere este restantă cu peste 90 de zile în conformitate cu articolul 178.
5. ABE evaluează paleta de practici aplicate pentru evaluarea expunerilor neperformante garantate și poate elabora orientări pentru a specifica o metodologie comună, inclusiv eventuale cerințe minime în materie de reevaluare legate de calendar și de metode ad-hoc, pentru evaluarea prudențială a formelor eligibile de protecție finanțată și nefinanțată a creditului, în special în ceea ce privește ipotezele pe baza cărora se determină recuperabilitatea și caracterul executoriu al acestora.
- Aceste orientări sunt emise în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010”;
- (3) La articolul 111 alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:
- „1. Valoarea expunerii unui element de activ este valoarea sa contabilă rămasă după ce au fost aplicate ajustările specifice pentru riscul de credit, ajustările de valoare suplimentare în conformitate cu articolele 34 și 105, cuantumurile deduse în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (m) și alte reduceri ale fondurilor proprii aferente elementului de activ. Valoarea expunerii unui element extrabilanțier enumerat în anexa I este următorul procentaj din valoarea sa nominală, după scăderea ajustărilor specifice pentru riscul de credit și a cuantumurilor deduse în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (m).”;
- (4) La articolul 127, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:
- „1. Partea negarantată a oricărui element în legătură cu care debitorul se află în stare de nerambursare în conformitate cu articolul 178 sau, în cazul expunerilor de tip

retail, partea negarantată a oricărei facilități de credit care se află în stare de nerambursare în conformitate cu articolul 178 primește o pondere de risc de:

- (a) 150 %, în cazul în care suma dintre ajustările specifice pentru riscul de credit și cuantumurile deduse în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (m) reprezintă mai puțin de 20 % din partea negarantată a valorii expunerii, în condițiile în care aceste ajustări specifice pentru riscul de credit și aceste deduceri nu ar fi aplicate;
- (b) 100 %, în cazul în care suma dintre ajustările specifice pentru riscul de credit și cuantumurile deduse în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (m) nu reprezintă mai puțin de 20 % din partea negarantată a valorii expunerii, în condițiile în care aceste ajustări specifice pentru riscul de credit și aceste deduceri nu ar fi aplicate.”;

- (5) Articolul 159 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 159

Tratamentul cuantumurilor pierderilor așteptate

Instituțiile deduc cuantumurile pierderilor așteptate calculate în conformitate cu articolul 158 alineatele (5), (6) și (10) din ajustările generale și specifice pentru riscul de credit și din ajustările de valoare suplimentare în conformitate cu articolele 34 și 110, precum și din alte reduceri de fonduri proprii aferente expunerilor respective, cu excepția deducerilor efectuate în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (m). Discounturile aferente expunerilor bilanțiere achiziționate atunci când acestea se află în stare de nerambursare în conformitate cu articolul 166 alineatul (1) se tratează în același fel ca ajustările specifice pentru riscul de credit. Ajustările specifice pentru riscul de credit aferente expunerilor aflate în stare de nerambursare nu se utilizează pentru a acoperi cuantumurile pierderilor așteptate în cazul altor expuneri. Cuanumurile pierderilor așteptate pentru expunerile securitizate și ajustările generale și specifice pentru riscul de credit aferente expunerilor respective nu se includ în acest calcul.”;

- (6) La articolul 178 alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) întârzierea la plată a debitorului a depășit 90 de zile pentru oricare din obligațiile semnificative din credite față de instituție, de întreprinderea-mamă sau de oricare din filialele acesteia. Autoritățile competente pot prelungi termenul de 90 de zile la 180 de zile pentru expunerile garantate cu bunuri imobile locative sau cu bunuri imobile comerciale aparținând unor IMM-uri din clasa expunerilor de tip retail, precum și pentru expunerile față de entități din sectorul public. Termenul de 180 de zile nu se aplică în sensul articolului 36 alineatul (1) litera (m) sau al articolului 127.”;

- (7) Se introduce articolul 469a, cu următorul text:

„Articolul 469a

Derogare de la deducerile din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru expunerile neperformante

Prin derogare de la articolul 36 alineatul (1) litera (m), instituțiile nu deduc din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază cuantumul aplicabil aferent acoperirii insuficiente pentru expunerile neperformante în cazul în care expunerea a fost inițiată înainte de 14 martie 2018.

În cazul în care termenele și condițiile unei expuneri inițiate înainte de 14 martie 2018 sunt modificate de instituție în așa fel încât crește valoarea expunerii instituției față de debitor, se

consideră că expunerea a fost inițiată la data la care se aplică modificarea și nu se mai aplică derogarea prevăzută la primul paragraf.”.

Articolul 2
Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European
Președintele

Pentru Consiliu
Președintele